

РЕШЕНИЕ

№ 690

гр. София, 08.02.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, II КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 21.01.2022 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Николай Ангелов

ЧЛЕНОВЕ: Адриан Янев

Георги Бозуков

при участието на секретаря Ирена Йорданова и при участието на прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **11001** по описа за **2021** година докладвано от съдия Николай Ангелов, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 - 228 от Административно-процесуалния кодекс /АПК/, във връзка с чл. 63, ал. 1 от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

Образувано е по касационна жалба на ЗД [фирма], ЕИК:[ЕИК] чрез адв. М. Г., срещу Решение №[ЕИК] от 29.06.2021 г. по НАХД № 2836/2021 г. на Софийски районен съд (СРС), 107-и състав, с което е потвърдено Наказателно постановление (НП) № Р-10-62/03.02.2021 г., издадено от заместник-председател на Комисията за финансов надзор /КФН/, ръководещ управление „Застрахователен надзор”, с което на касатора е наложена имуществена санкция в размер на 3000 лв. на основание чл. 644, ал. 2, пр. 2, вр. ал. 1, т. 2 КЗ за нарушение на чл. 108, ал. 1 КЗ.

В касационната жалба са изложени доводи за противоречие на обжалваното решение с материалния закон и допуснати съществени процесуални нарушения. Оспорва се твърдяното нарушение да е извършено в условията на повторност. Сочи се, че в АУАН липсват данни да е налице предишно нарушение от същия вид, а чак с НП се навеждат фактически твърдения за повторност. Релевира се довод, че е нарушена разпоредбата на чл. 57, ал.1, т.6 от ЗАНН, поради несъответствие между фактическото описание на нарушението в АУАН и НП и дадената му правна квалификация. Твърди още, че е налице неправилно квалификация на нарушението. На следващо място касаторът счита, че наложеното наказание не съответства на целите на

административното наказание, посочени в чл. 12 от ЗАНН. Твърди, че извършеното административно нарушение се явява маловажно по смисъла на чл. 28 от ЗАНН и наказващият орган не е следвало да налага административно наказание. Иска от съда да отмени обжалвания съдебен акт и вместо него да постанови друг, с който да отмени НП. Алтернативно моли НП да бъде изменено, като наложената санкция бъде преквалифицирана по чл. 644, ал. 1, т. 1 от КЗ и да бъде наложена минималната законова санкция.

В съдебно заседание касаторът не се представлява.

Ответникът - КФН, чрез процесуален представител – юрк. Л., оспорва жалбата и моли решението на СРС да бъде оставено в сила. Представя писмени бележки, в които развива доводи за законосъобразност на решението и потвърденото НП. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Представителят на Софийска градска прокуратура изразява становище за неоснователност на касационната жалба.

Административен съд - София град, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, прилагайки нормата на чл.218 АПК, намира следното от фактическа и правна страна:

По допустимостта на касационната жалба:

Касационната жалба е подадена в срока по чл. 211, ал. 1 АПК, във вр. с чл. 63, ал. 1, изр. второ ЗАНН и от надлежна страна, която има право и интерес от обжалването, срещу съдебен акт, който подлежи на касационен контрол, поради което е процесуално допустима и следва да бъде разгледана досежно нейната основателност.

По основателността на касационната жалба:

Разгледана по същество, касационната жалба е неоснователна.

Обжалваното съдебно решение е валидно и допустимо, постановено по подадена в срок жалба срещу подлежащо на обжалване наказателно постановленото Решение е допустимо, като постановено по подадена в срок жалба срещу наказателното постановление, не са изтекли сроковете по чл. 34 ЗАНН, не е изтекла абсолютна погасителна давност за административно-наказателно преследване.

Въззивният съд е възприел фактическа обстановка, която съответства на събраните писмени и гласни доказателства. Съдът е приел следното: С вх. № 91-02-1273/02.12.2020 г. в КФН е постъпила жалба от О. И. Я.. Жалбоподателят се оплаква от липса на произнасяне по претенцията от страна на ЗД [фирма]. По жалбата на Я. от страна на КФН е извършена проверка, като с писма с изх. № 91-02-1273/04.12.20г. и от 17.12.20г. от ЗД [фирма] са изискани подробни писмени обяснения и заверени копия от всички документи по претенция с № [ЕГН]. Отговорът на застрахователя заедно с изисканите документи е постъпил в КФН с писма с вх. № 91-02-1273/15.12.20г. и от 31.12.20г.

От представените от застрахователя документи се установява, че на 19.08.2020г. в ЗД [фирма] е заведена претенция № [ЕГН] вследствие на подаден документ уведомление за завеждане на щета по задължителна застраховка „Гражданска отговорност на автомобилистите“. Преписката е образувана по повод настъпило застрахователно събитие – пътнотранспортно произшествие, вследствие на което са причинени увреждания на лек автомобил „Мазда 5“ с рег. [рег.номер на МПС] и на основание на сключен договор за задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите, обективиран в полица № BG/02/120000659578 с период на застрахователно покритие от 03.03.2020 г. до 02.03.2021 г. включително.

На 19.08.2020г. заедно с предявяването на претенцията са представени доказателства, необходими за установяване на претенцията по основание и размер, както и точни данни за банковата сметка, по която да бъде изплатено обезщетение.

На 19.08.2020г. е извършен оглед на увредения лек автомобил, за който е съставен документ опис на претенция.

На 26.08.2020г. с писмо с изх. № ОК-517766 ЗД [ЕГН] уведомява Я., че по претенцията е налице тотална щета по смисъла на чл. 390, ал. 2 КЗ.

Застрахователят е изискал от ползвателя на застрахователната услуга да представи документ, удостоверяващ прекратяването на регистрацията на лек автомобил „Мазда 5” с рег. [рег.номер на МПС] и удостоверение от съответния отдел „Пътна полиция” на лекия автомобил.

Изпратено е писмо и до ОДМВ-гр. Б., сектор „Пътна полиция” с изх. № ОК-517766/26.08.2020 г., с което държавният орган също е уведомен за това, че за лекия автомобил е налице тотална щета по смисъла на чл. 390, ал. 2 КЗ.

На 31.08.2020г. на застрахователя са представени изискваните с писмо с изх. № ОК-517766/26.08.20г. документи, като те са регистрирани с вх. № ОК-527762.

След 31.08.2020г. от увреденото лице не са изисквани допълнителни доказателства, необходими за установяване на основанието и размера на претенцията по смисъла на чл. 106 КЗ, както и документи, изискуеми по силата на нормативен акт.

На 14.12.2020г. ЗД [фирма] се произнася по претенция № [ЕГН], като изплаща на Я. застрахователно обезщетение в размер на 2381.46 лв.

При така установените факти на 13.01.2021г. св. В. Ш. съставил АУАН № Р-06-23/13.01.2021г. срещу ЗД [фирма] за нарушение на чл. 108, ал. 1 КЗ. АУАН е връчен на упълномощен представител на дружеството. Въз основа на АУАН е издадено процесното НП.

За да потвърди НП, СРС е приел, че АУАН и НП са спазени изискванията на чл. 42 и чл. 57 от ЗАНН, същите са издадени от компетентни органи и съдържат всички законоустановени реквизити. Приел е, че вмененото нарушение е безспорно извършено и правилно е ангажирана отговорност на касатора.

Решението е правилно.

Настоящата съдебна инстанция изцяло споделя правните изводи на районния съд.

Въз основа на приетата фактическа обстановка СРС е достигнал до правилния извод, че при издаването на АУАН и НП са спазени изискванията на чл. 42 и чл. 57 от ЗАНН, същите са издадени от компетентни органи и съдържат всички реквизити, изискуеми от ЗАНН. Първоинстанционният съд е приел, че при съставяне на акта за установяване на административно нарушение (АУАН) и при издаването на НП не са допуснати съществени процесуални нарушения, а ЗД [фирма] е извършило нарушение на разпоредбата на чл. 108, ал. 1 КЗ, поради което административнонаказателната отговорност на дружеството е ангажирана законосъобразно. Правилни и обосновани са изводите на СРС относно съставомерността на посоченото нарушение, размера на наложената санкция, както и относно извършването на нарушението в условията на повторност.

Правилен и обоснован е изводът на СРС, че касаторът е извършил нарушение по чл. 108, ал. 1 КЗ, съгласно който застрахователят е длъжен да се произнесе по претенцията по застраховки по раздел I от приложение № 1 или по т. 1 – 3, 8 – 10 и 13 – 18, раздел II, буква "А" от приложение № 1, които не са застраховки на големи рискове, в срок до 15 работни дни от представянето на всички доказателства по чл.

106, като: 1. определи и изплати размера на обезщетението или застрахователната сума, или 2. мотивирано откаже плащането.

След като на застрахователя са представени всички доказателства по чл. 106 от КЗ, необходими за установяване на основание и размера на претенцията, в конкретния случай, считано от 31.08.2020 г., застрахователното дружество е било длъжно да се произнесе по заведената претенция. Срокът за произнасяне по заведената щета, като определи и изплати размера на обезщетението или застрахователната сума или мотивирано откаже, за санкционираното дружество е 15 работни дни, т.е. задължението е било изискуемо до 23.09.2020 г. включително. Касаторът се е произнесъл по претенцията на 14.12.2020 г. като е изплатил застрахователното обезщетение след изтичане на законоустановения срок. Следователно осъществен е съставът на нарушение по чл. 108, ал. 1 КЗ.

Неоснователни са възраженията на касатора срещу квалифицирането на нарушението като повторно. Санкцията за нарушението на чл. 108, ал. 1 КЗ е наложена при условията на „повторност“ на основание чл. 644, ал. 2, предл. 2 във вр. с ал. 1, т. 2 от КЗ. Съгласно § 1, т. 51 от ДР на КЗ „повторно нарушение“ е нарушението, извършено в едногодишен срок от влизането в сила на наказателното постановление, с което е наложено наказание за същия вид нарушение.

С оглед наличието на влязло в сила на 16.03.2020 г. НП № Р-10-821/17.09.2019 г. на зам. председателя на КФН за същото по вид нарушение, следва да се приеме, че са изпълнени предпоставките за квалифициране на нарушението като повторно. Изискването на чл. 42, т. 4 ЗАНН за описание на нарушението чрез всички елементи от фактическия състав на деянието е спазено при съставяне на процесния АУАН. Извършването на нарушението в условията на „повторност“ е свързано с определяне размера на наказанието по смисъла на чл. 57, ал. 1, т. 7 ЗАНН и не е необходимо това обстоятелство да се посочва в АУАН. Касае се за дейност на административнонаказващия орган по определяне вида и размера на наказанието в НП, за което няма изискване в чл. 42 ЗАНН да бъде посочено при съставяне на АУАН. Наложена от АНО „имуществена санкция“ е съобразена с разпоредбата на чл. 644, ал. 2, предл. 2 от КЗ, близо до минимално установения по закон размер, като същият е съобразен с обществената опасност на нарушението, което е извършено повторно и със закъснение повече от три месеца за изплащане на застрахователно обезщетение.

Неоснователно е и твърдението, че конкретният случай е маловажен и следва да се приложи чл. 28 ЗАНН. Неизпълнението на задължението разкрива реална обществена опасност, с оглед характера на засегнатите обществени отношения, свързани с гарантиране и своевременно удовлетворяване на вземанията на застрахованите лица. Освен това в конкретния случай се касае за „повторност“ по смисъла на § 1, т. 51 от ДР на КЗ, а не за инцидентно неизпълнение на задължение. Съобразена е и нормата на чл. 12 ЗАНН, тъй като следва нарушителят да преустанови извършване на нарушения от същия вид и да спазва установените от законодателя срокове за произнасяне по заведените застрахователни претенции.

Предвид гореизложеното касационната инстанция приема, че решението на СРС е постановено в съответствие с материалния закон и при спазване на процесуалните правила, поради което не са налице касационни основания по чл. 348 НПК за неговата отмяна.

Съобразно разпоредбата на чл. 63, ал. 3 от ЗАНН (Нова - ДВ, бр. 94 от 2019г.), в съдебните производства по ал. 1 страните имат право на присъждане на разноски по

реда на АПК. С оглед изхода на спора и своевременно направеното искане от страна на ответника, съдът следва да присъди разноски за юрисконсултско възнаграждение на осн. чл. 63, ал. 5 от ЗАНН, във вр. с чл. 37 от Закона за правната помощ, във вр. с чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ, в минимален размер на 80 /осемдесет/ лева.

Воден от горното, Административен съд - София град, II касационен състав

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение №[ЕИК] от 29.06.2021 г. по НАХД № 2836/2021 г. на Софийски районен съд, 107-и състав

ОСЪЖДА ЗД [фирма], ЕИК:[ЕИК] да заплати на Комисия по финансов надзор съдебни разноски по делото в размер на 80 /осемдесет/ лева.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване или протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.